

*косата си намазах
със мед и злато
усетих я как натежа
венец си направих
от звезди диаманти
и короняхах се сама*

*от небесна коприна
рокля уших си
облака бял
превърнах във шал
луната взех
за медальон
и така нагиздена
качих се на истински
бял кон*

...

*но вий сега
погледнете
нагоре
и ще видите венец
от звезди
и
как една подкова
на луната виси....*

Перса

- Няма да повярваш къде бяхме със Слона! – разказваше Виктор на Мама. – В средата на Африката, при една голяма вода, която е като гръмотевица, и ето Лъвът дойде с мен!

- Добре, добре! Хайде сега при голямата вода, която не прави гръмотевици! В банята, миеш зъбките и в пижамката! – понякога майките не разбираха от първия път значимостта на някои неща. Виктор въздъхна, гушна Лъва и се запъти към спалнята.

- Мамо, с Виктор днес да не сте гледали „Нешънъл Джиографик“ за водопадите Виктория? И кога успявате с татко да донесете нови плюшени играчи, направо не зная! Той скоро ще тръгне на училище, днес ме попита дали може като Пипи Дългото Чорапче да бил ходел на кон! Представям си училищната комисия какво ще каже!

- Но той ще може да се отърве от супата на госпожа Розенбаум. Добре, ще отида да му разкажа приказна приказка, - баба Скорпа избърса ръце в кухненската кърпа и се запъти след Виктор.

- Дано поне да може да смачка бацилите на шарката с ноктите си! – въздъхна след нея Майката. Цялата предучилищна група беше пламнала в класическата за възрастта им

варицела и вероятността някой от неболедувалите да се отърве беше нищожна.

- Аз вече знам да яздя слон! – доверително каза Виктор. – Само че Слона остана при малкото си слонче. Да знаеш как идеално Пигмеят им поправи зъбите, почти като Татко! То си беше по-лесно, защото зъбите на слоновете са отвън, ако беше кон, нямаше да може да ги зашие толкова бързо. Пък и нямаше да може бързо да разберем кои зъби на кой кон са, те имат много зъби.

От известно време Виктор наистина се беше захласнал по конете. Колкото и хитроумно да разпитваха възрастните, никой не успя да разбере откъде дойде този интерес. Малкото човече беше пълно с въпроси за коне – какво ядат, колко спят, къде ходят на училище. И искаше да му се разказват приказки за коне. А те почваха да свършват...

- Може ли да ми разкажеш за един кон, който може да лети?
- За Пегас?
- Не, не, Пегас го знам вече. Този кон всички го знаят. Мариана има Пегас, Виолета има Пегас, не искам Пегас.
- Може би Малкото Пони?
- Не, не, Малкото Пони е за малки момиченца! Аз искам истински кон!
- Истинските коне не летят, Джуги!
- Не всичките, но някои могат! Сигурен съм!
- Мамо, леля Славка иска да те пита нещо по телефона! – Майката на Виктор надникна в стаята. – Ти заспивай, Джуги, и да ти се присъни бял кон, който може да лети! Аз помня, че сънувах един такъв и той си беше изгубил подковата, може да я намерите заедно!

Виктор послушно сложи глава на възглавницата си и си помисли колко студено е навън. Беше средата на зимата и снежните преспи бяха превърнали пейзажа в море от бяло. На Лъва постоянно му беше студено, това беше неговата първа неафриканска зима и той искаше постоянно да се гушкат около печката. Виктор внимаваше Лъва винаги да има поне едно одеало наблизо, но живинката продължаваше да не се радва на сезона.

- Иди си, зимо! – каза Виктор.
- Правилно, иди си! - каза един непознат глас току в ухото на момченцето. То се стресна и се обърда. До него стоеше висок непознат старец с дълга бяла брада. Той беше облечен в бяла риза и носеше един керпеден. Някъде наблизо изцвили кон.
- Добър ден! – вежливо поздрави Виктор. – А вие кой сте?
- Атанас. На Антон брат му! А той нещо закъснява!

На Виктор не му стана много ясно кои са Атанас и Антон, но в този момент се появи един великолепен бял кон. Истински бял – даже носът му и копитата му бяха бели. На челото му измаше истинска звезда. Гривата му беше грижовно сресана, опашката беше като развято знаме. Конят имаше сърмено седло и юзда. Даже торбата на седлото и тя беше сърмена. Конят подуши ръката на Атанас и грациозно задъвка предложеното морковче.

- Да знаеш къде се бави близнакът ми? – попита дядото.
- Той ме прати да ти кажа, че му трябва помощ. Започнал бил да кове една сабя дамаския и трябва да се завърши. Каза да отидеш веднага!
- За отиване – тръгвам, но кой ще повелява на зимата и на лелите? Не може да се оставят на самотек нещата! Мъжки глас трябва да повелява!

- Аз знам какво трябва да се направи – ще взема Виктор! - рече конят и фиркна.
- Той е още малък! Как ще се оправи самичък?
- Ами няма да е самичък, ние ще минем с него да вземем леля Ника и ще отидем тримата!
- Аз нямам леля Ника, - каза неуверено Виктор.
- Ника е нашата леля с Антон. Страхотна леля е! На никого не бихме я дали, но днес се налага! Иначе лелите ще се развихрят! Хайде, скачай и се дръж за гривата.

Конят препускаше в тъмното със страшна скорост, но явно знаеше пътя, който звездата на челото му осветяваше. На Виктор му се струваше, че всичко наоколо прелита и не успяваше да разгледа през къде минаваха. Затова едва не падна, когато конят закова пред една врата, която сякаш стоеше в средата на нищото. Успя да се задържи криво-ляво за гривата и ококори очи. Конят вдигна копито и почука.

Вратата се отвори направо в небето и на прага застана усмихната млада жена.

- Добре дошли! – каза тя и свали Виктор от седлото. – Искате и двамата ябълки?
- С удоволствие! – каза изискано конят и застана до закачалката. – Но нямаме много време. Денят е на път да изтече, а работата още не е свършена. Антон и Атанас отидоха да коват сабя дамаския.
- Разбирам! Джуги, ябълките са измити, вземи си и дай на коня, докато аз се приготвя. Той само Насето може да ходи по риза, но той е мъж, а за една дама не подхожда така.
- Откъде знаете как се казвам? – учуди се Виктор.
- Лелите трябва да са вълшебници и да знаят всичко! – засмя се младата жена. – Подай ми това бурканче!

Виктор се загледа в бурканчето. И Мама, и баба Скорпа имаха подобни бурканчета, но това сякаш светеше отвътре. Леля Ника тръсна глава и косата ѝ се разпиля по небесносинята копринена рокля, после щръкна като глухарче. Лелята на Антон и Атанас отвори бурканчето, гребна малко от съдържимото му и за секунди сплете косите си на корона, която пробляскваше тайнствено. В короната сякаш имаше светулки, които носеха фенерчета. От нея ухаеше на мед, на лятна ливада, на вятър след дъжд над окосена трева, на нещо неуловимо светло. Виктор вдъхна дълбоко и се опита да запомни аромата.

- Остава само да си намеря шалчето, че понякога е малко студено. Къде го закачих? – заоглежда се Ника. – Добре де!

Младата жена протегна ръка и взе от небето един облак и се уви в него. После погледна пижамата на Виктор. Това беше любимата му пижама – цялата на снежинки, но топла и пухкава. Ника взе още един облак и го сложи на раменете на Виктор като наметало. После свали от небето няколко звезди и сериозно го закопча, да не пада. Така нагиздени Ника и Виктор се метнаха на коня, който запрепуска отново.

Изведнъж Ника потупа коня по врата. Живинката забави ход.

- Да не е станало нещо? – попита конят.
- Да, аз нямам бижу! Луната още не беше изгряла и не успях да си я сложа на шията! Как ще отида при лелите без бижу? Те ще се обидят и кой знае какви поразии могат да направят.
- Няма време за връщане. Ето ти една от моите подкови, сложи си я като медальон. Лелите са стари, може и да недовиждат.

Конската подкова беше различна от онези, които човек може да намери в полето. Тя светеше сребърна и сякаш нямаше дупки от гвоздеи. Ника дръпна един косъм от гривата на коня и ловко завърза двата края на подковата, посве нахлузи импровизираното бижу. Виктор се обърна да я

види.

- Сега какво ще правим?
- Ще отидем в гората и ти ще извикаш на Зимата да си ходи и ще повикаш Лятото.
- И те ще ме послушат? – Виктор се съмняваше в този синоптичен трик.
- Не зная, и Зимата, и Лятото са феи, а като всички госпожици могат да те чуят, но дали ще те послушат веднага си остава тяхно решение. Е, каквото и да правят, ще се наложи да ти се подчинят, но аз лично не бих спряла да дишам в очакване. Затова още не си сваляй шалчето, докато не мине най-лошото. От днес денят започва да расте с по едно просено зрънце време, рано или късно Зимата ще трябва да даде на Лятото короната. Ето, стигнахме!

Бяха стигнали една висока планина и спряха на върха ѝ. От него се виждаше всичко на десетки километри. В краката им имаше много мънички зрънца светлина, които приличаха на пясък, само че светещ.

- Хайде, викай, че ще закъснеем за лелите!
- Иди си, Зимо, идвай, Лято! – извика Виктор колкото му стигаше дъха. Едно зрънце се търкулна изпод краката му и тръгна надолу по склона. Откъдето минеше малкото топченце светлинка, снегът се стопяваше и малки зелени стръкчета пробиваха ледената кора. По пътеката на зрънцето цъфтяха кокичета, жълти и сини минзухари и тук-там някое родопско лале с пухкава дрешка. На Виктор много му се искаше да пусне още няколко зрънца, за да има повече цветя и зеленинка, но помнеше какво беше казала Ника – по едно зрънце на ден. Тя сякаш прочете мислите му и го вдигна обратно на коня.

- Сега остава само да отнесем питката на лелите, и сме готови.
- Кои са тези лели? – поинтересува се Виктор. Той си нямаше леля, а след като видя Ника, беше разбрал, че лелите са хубаво нещо и мъничко завивдаше на Атанас и Антон.
- Те са едни стари лели, понякога правят да не ти е добре, затова им носим содена питка с мед. Няма да спираме за дълго, само ще им я оставим и бегом обратно. – Незнайно от къде в ръцете на Ника имаше бохча, от която се носеше вкусен мирис на прясна питка и мед.

Конят спря пред една друга врата, до която имаше богато наредена маса, а край нея няколко бабички. Те бяха доста страшнички дори за бабички, лицата им бяха набраздени от белези и гласовете им бяха скърцащи, когато нещо си шепнеха. Ника вежливо ги поздрави, като се опитваше да прикрие Виктор зад шала си, подаде питата на една от лелите и им пожела да са благи и медени. Конят веднага потегли, но Виктор усети как нещо започна да му дере гърлото. Той се закашля и се събуди.

Конят и Леля Ника бяха бяха изчезнали, но ламаринените котки в гърлото му бяха останали. Виктор се опита да ги изкашля, и на звука веднага дотичаха Мама и баба Скорпа. Мама сложи ръка на горещото му чело и охна. Виктор се почеса по пижамата, която неочаквано беше започнала да го сърби. Той я свали и сега вече охна баба Скорпа.

- Класическа варицела! Нищо, ще мине бързо, всички сме я изкарвали отдавна, така може би е и по-добре. – каза Таткото зад гърба им.
- И какво да правим? – обади се разтревоженият дядо Венц.
- Нищо, лежане, пиене на разни приятни неща, ако иска – похапване и да внимава да не се чеше. Шмиргел, разбрахме ли се, никакво чесане! Искаш ли нещо за хапване, че ти днес нищо на практика не си ял?
- Питка с мед! Ама топла! – каза Виктор, като си спомни какво беше носила на бабите Леля Ника.
- Веднага! – упъти се към кухнята баба Скорпа, после се върна от вратата. – Ти откъде

знаеш за питката с мед?

- Аз знам и къде е на коня подковата! - уверено каза Виктор. – Ще ви разкажа!
Всъщност, то всичко започна от един кон...

Четиримата възрастни се закашляха, но това не беше от шарка, защото те действително бяха я карали на Викторовата възраст. Но не може да се смееш на сънищата, иначе...